

Diada de Catalunya 2023

written by Lluita Internacionalista | 7 de setembre de 2023

Les darreres eleccions han deixat un panorama inestable a l'Estat espanyol. Amb Feijoo forçant una investidura fallida, la disjuntiva és o govern Sánchez (amb Sumar o sense i amb el suport de catalans, bascos i gallecs) o noves eleccions. Un govern a més, que haurà d'aplicar el 2024 les retallades que dicta Brussel·les després del parèntesi per la pandèmia.

ERC i Junts negocien les condicions per donar el vot favorable a la investidura de Sánchez. La demanda del referèndum d'autodeterminació ha estat rebutjada per activa i per passiva pel PSOE. Veurem què passa amb una amnistia que sembla la peça clau d'un acord, acompanyada amb alguns compromisos financers i potser algun traspàs. Però anem alerta que no es repeteixi la darrera reforma del Codi Civil, que va treure la sedició, però va agreujar la repressió contra les manifestacions. D'acord amb una amnistia que, reconeixent que l'Estat va exercir una repressió sobre drets fonamentals en el procés, tanqui la persecució i el patiment dels i de les 4.000 represaliats/ades. Però no a una amnistia per enterrar el referèndum del 1r d'Octubre i el dret d'autodeterminació. No a una amnistia que posi en el mateix sac repressors i reprimits –com insinua Yolanda Díaz–, per anul·lar els processos contra policies i guàrdies civils. No volem una segona edició de la nefasta amnistia del 1977 que, a nom de deixar lliures lluitadors i lluitadores, deixava impunes les atrocitats del franquisme i el blanquejava.

Les eleccions del juliol deixen també el retrocés d'ERC, Junts i la CUP, amb l'augment de l'abstenció a Catalunya. És el càstig per la renúncia a defensar el mandat popular del 1r d'Octubre davant l'escomesa de l'Estat. A la manifestació de la Diada de l'any passat es va rebutjar l'autonomisme del Govern de la Generalitat i més en particular d'ERC, i es va precipitar la crisi de Govern i la sortida de Junts. Tampoc és

que el Govern Torra avancés en una política de ruptura amb l'Estat, més enllà del simbolisme. Quin és el pla de Puigdemont o Junts per fer efectiva la República Catalana? Puigdemont es va negar a proclamar-la al cap de 48 hores del referèndum com havia estat aprovat i en plena vaga general, i va acabar proclamant-la amb la boca petita el 27 d'octubre, per aigualir-la segons després, sense cap crida a defensar-la i tot seguit anar-se'n.

Tampoc la CUP ha escapat al càstig electoral. Cau al mateix sac que ERC o Junts, per què no ha deixat de presentar-se com l'ala esquerra del mateix bloc, no com una alternativa decidida a les renúncies d'ERC i Junts. La possibilitat d'una certa unitat de l'independentisme va acabar amb el referèndum i a molt estirar en la proclamació de la república el 27 d'octubre del 2017. Perquè no hi pot haver unitat en la renúncia, ni encara menys amb governs d'ERC i Junts quan el Mossos han contribuït a la repressió de l'independentisme i dels moviments socials. Cal construir una alternativa i no reeditar unitats que se'ns giren en contra. Però la CUP insisteix a ser l'ala esquerra d'un independentisme que només existeix en els discursos d'ERC i Junts, com a l'acord de govern a l'Ajuntament de Girona.

L'Estat ha colpejat durament el moviment aprofitant el replegament polític, més de 4.000 activistes han estat encausats/ades. Hi ha desconcert i confusió, també certa desmobilització, però no hem estat derrotats per l'Estat ni per l'autonomisme.

El març avançàvem algunes propostes per sortir de l'atzucac a la Conferència organitzada per l'Assemblea.

1) Mobilització unitària en defensa de tots i totes les represaliades, sigui de les forces de l'Estat o els Mossos. Amnistia sí, però no a canvi de renunciar a la lluita per la República catalana, ni per garantir la impunitat de les forces repressives.

2) La lluita antirepressiva ha de permetre establir lligams solidaris arreu dels països catalans i amb la resta dels pobles de l'Estat. Solidaritat amb els joves antifeixistes de Pego i amb els sis de Saragossa i molts més. Cal avançar amb els moviments de l'Estat que qüestionen el règim del 78 i accepten el dret d'autodeterminació dels pobles.

3) Una mobilització mantinguda i progressiva per la República Catalana. Ens cal un pla de lluita, i amb organismes permanents de coordinació entre les forces que ens reclamem del 1r d'Octubre, de la vaga general del 3 i de la proclamació de la República catalana. Un pla que ha de combinar les mobilitzacions massives, amb campanyes permanents de denúncia de les accions de l'Estat i de reivindicació de la ruptura amb la Monarquia, per la República catalana. La defensa de l'escola catalana ha de ser part d'aquest pla de lluita.

4) Implicació amb la lluita dels sectors obrers i populars. Cal ampliar la base de l'independentisme, però no per dalt amb acords amb les organitzacions que van donar suport al 155, sinó per la base treballadora que pateix una situació econòmica de retallada de poder adquisitiu de salaris i pensions, que veu el desmantellament i precarietat a la sanitat, educació i serveis socials públics, els desnonaments... Ara s'exigeixen des de la UE més retallades pel 2024. Un compromís amb la lluita feminista i LGTBI, amb la lluita contra la destrucció mediambiental amb megaprojectes. Cal un gir a l'esquerra, un major compromís amb les classes populars. La vaga general del 3 d'octubre del 2017 va ser convocada per les organitzacions que avui es reuneixen a taula sindical (CGT, IAC, CNT, COS, CO.Bas, SO) i també per la Intersindical, amb el suport d'organitzacions que participem a la Plataforma 3 d'octubre. La República ha de permetre identificar una societat més justa i igualitària, la República Catalana o serà de la gent treballadora o no arribarà.

5) Cercant la solidaritat internacional entre pobles. Cal cercar la solidaritat, però no esperant que ens arribi des

d'institucions com la Unió Europea, que és un club d'estats al servei de les multinacionals, que no defensarà el dret d'autodeterminació de Catalunya. La solidaritat ha de néixer de les organitzacions populars, de l'esquerra internacional que accepti el dret d'autodeterminació dels pobles.

6) Construcció de nous referents polítics. No hi havia, ni hi haurà República catalana amb la falsa il·lusió d'un procés «de la llei a la llei». Hi ha un punt de ruptura i unilateralitat que és inevitable i que cal preparar en les millors condicions. Cal reconstruir nous instruments polítics. ¿Això passa per convertir una entitat com l'Assemblea en un nou partit polític, presentant-se amb llistes a les eleccions? Creiem que no, que ens cal preservar instruments mobilitzadors com l'Assemblea i no convertir-los en una nova marca electoral. Però no serà un nou independentisme de dretes el que ens porti a la República. És imprescindible la conformació d'un Front d'Esqueres per la República Catalana amb els dos eixos de ruptura: amb el capitalisme i amb l'estat monàrquic. Treballem per què la coalició CUP-UNCPG, on participem des Lluita Internacionalista, sigui pal de paller d'aquest front, però cal que la CUP faci un gir. Caldrà emplaçar les organitzacions de l'esquerra revolucionària, a sectors de l'esquerra d'ERC, a moviments socials, a sectors sindicals amb qui es pot acordar un programa de lluita per la República Catalana de la gent treballadora. Aquesta és la tasca.